

Ήδελφοί μου,

"Στώμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Πολλά ἔχομεν πεῖ γιά τόν ΕΙΛΥΤΟ Θεῖαν Μονάδα, πού ὡστόσον ἡ φύσις του, ὁμοία μέ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, δέν εἶναι δυνατὸν νά γίνῃ ἀντιληπτή, ὡστόσον μιά κάποια ἔννοια καί ἰδέα μπορεῖτε νά σχηματίσετε.

Ἐχομεν δώσει τήν πυραμίδα μέ τρεῖς πλευρές καί ἔχομεν ἐξηγήσει δι-
ἡ κορυφή τῆς πυραμίδος θά μᾶς δώσῃ τήν πυραμίδα μέ βᾶσιν τόν παχυλόν ὕλικόν κό-
σμον ἢ τὸ παχυλόν ὕλικόν σῶμα, εἶναι ἡ Ἰδέα Ἀνθρώπου.

Καί σέ προηγούμενα μαθήματα ἔχομεν πεῖ ὅτι μία ἀκτινοβολία, ἐλαχί-
στη, τοῦ ἑαυτοῦ Θεῖας Μονάδος, διερχομένη διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου εἰς τήν
τρισυπόστατον τῆς φύσιν ὁμοιωθεῖται μᾶς δίδει τήν τρίπλευρην πυραμίδα.

Καί ἔχομεν πεῖ ὅτι, ἡ τρισυπόστατος αὐτῆ φύσις τῆς Θεῖας Μονάδος
εἶναι καί ἡ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Τήν εἶχαμεν ὀνομάσει Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα ἢ
αὐτοεπίγνωσιν, Λογοϊκὴν Αὐτοεπίγνωσιν καί Ἀγιοπνευματικὴ Αὐτοεπίγνωσιν στόν
Μακρόκοσμον, φύσιν, ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ καί ἍΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Βλέπομεν ὅτι, ἔχει αὐτῆ ἡ προέκτασις, Θεῖα, Λίωνα, κάποια βᾶσιν.
Προεκτείνεται ὁμοίως σέ δευτέραν βᾶσιν πρὸς τὰ κάτω, ὅπως ἔχω δελεῖξῃ στό σχεδία-
γραμμα, γιά νά μᾶς δώσῃ τήν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν τοῦ ἀνθρώπου μέσα στό
σύμπαντα. Προσέξετε, στό σύμπαντα, ὄχι μόνον μέσα εἰς τὸ παχυλόν ὕλικόν σύμπαν,
γιατί, ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖται ἀπό τῆς τρεῖς πλευρές τῆς πυραμι-
δος, ἡ βᾶσις εἶναι ὁ παχυλός ὕλικός κόσμος ἢ παχυλόν ὕλικόν σῶμα. Ἡ μία πλευρά
εἶναι οἱ Ψυχικοί κόσμοι, ἡ ἑτέρα πλευρά εἶναι οἱ Νοητικοί κόσμοι κατώτεροι, μορ-
φῶν, ἡ ἄλλη πλευρά εἶναι ὁ ἀνώτερος Νοητικός κόσμος, ὁ ἄμορφος, ὁ κόσμος τῶν Νό-
μων, Ἰδεῶν. Καί ἔχομεν τὸ κάτω μέρος τῆς πυραμίδος.

Τὸ ἄνω μέρος τῆς πυραμίδος ἀπό τήν κορυφήν πού εἶναι ἡ ψυχὴ αὐτο-
επίγνωσις ἑαυτοῦ καί πάλιν ἔχει τῆς τρεῖς αὐτές καταστάσεις. Ἐχει μίαν βᾶ-
σιν ἀόρατην, ἀσταθῆ, θά ἔλεγα, καί αὐτῆ εἶναι ἡ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις τοῦ
ἀνθρώπου. Ἀργότερα θά μελετήσωμεν αὐτὸ τὸ ἀσταθές φαινομενικὰ σημεῖον πού κα-
τερχόμενον κάνει τήν παρούσαν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν νά συνετίξεται καί
νά συμπεριφέρεται μέ κάποιον Ἀγγελικόν τρόπον ἢ νά μικραίνει καί νά κυριαρχῆ
τὸ ζῶον εἰς τήν παρούσαν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν.

Ἐχομεν μιλήσει γιά τήν Μόνιμην προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ἡ ὁ-
μοία ὡστόσον εἶναι αὐτοεπίγνωσις συνδέουσα τήν ψυχὴν αὐτοεπίγνωσιν μέ τήν παρού-
σαν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν.

Καί εἶναι, ὡς εἶχαμεν πεῖ σέ προηγούμενα μαθήματα, τὸ φαινομενικῶς
φθαρτόν, ἐν τῇ οὐσίᾳ ἀφθαρτόν μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας πού θά ἐνδυσθῆ τήν ἀφθαρσίαν
τήν ὁποῖαν καί ἔχει, καί τὸ φαινομενικὰ ἐναλλασσόμενον ὑφιστάμενον ἀλλαγῆς, ὡ-
στόσον, ὡς οὐσία, σταθερὸ τὸ ὁποῖον μένει σταθερόν μεστά σύμπαντα. Ἄς τὸ ὀνο-
μάσωμεν αὐτοεπίγνωσιν.

Πολύ διαλογισμὸς θά κάμετε μέχρις ὅτου εἰσδύσετε εἰς πλήρη ἔννοιαν
τοῦ τί εἶναι αὐτοεπίγνωσις, θά τήν ξεχωρίσωμεν ἀπό τήν λεγομένην ὑποσυνειδησίαν
ἢ ὑποσυνειδήτο ἢ ἀπό τὸ σημεῖον μιᾶς ἀσθενοῦς αὐτοεπίγνωσεως πού δέν εἶναι τί-
ποτε ἄλλο παρὰ ἢ ἐν ἐργηθῶσει συνειδήσις τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου. Γνωρίζοντας τὸ
ἐλάχιστον μποροῦμεν νά εἰσχωρήσωμεν νά μελετήσωμεν τὸ μέγιστον.

Τώρα ἄς ἀνέλθωμεν μέχρι τῆς Ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου. Πλέον οἱ τρεῖς
προεκτάσεις, ἡ φύσις τῆς Θεῖας Μονάδος πού μᾶς δίδουν τήν τρίπλευρον πυραμίδα,
ἐξακολουθοῦν μέσα στό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καί αὐτὸ εἶναι ἡ ὁμοιοποίησις.

Οὐδέεις ποτέ θά ἐκμηδενισθῆ ὡς αὐτοεπιγνώσις μέσα εἰς τὴν ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΑΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΙΝ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Ὅσοις ὁμοῦς θά ἔχη τρία χαρακτηριστικά ἢ θεσφίς αὐτή. Τὸ πρῶτον τὴν ΛΟΓΟΤΙΚΗ Πανσοφίαν ἔκφρασιν καὶ Παναγαθότητα, ὡς τὴν μίαν πλευρᾶν. Τὴν ἄλλην τὴν Ἀγιοπνευματικὴν, δηλαδὴ, τὴν πλήρη δύναμιν, ἐνέργειαν, καθόδου ἀνόδου ἢ χρησιμοποίησεως τῶν γνώσεων της, θά ἔλεγα τὴν Παντοδυναμίαν καὶ Πανσοφίαν τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, καὶ ἡ ἑτέρα πλευρὰ εἶναι ἡ Πανσοφία τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ποῦ κάποτε θά γνωρίσετε ὡς τὸ σταθερὸν σημεῖον, τὴν πλήρη ζωὴν εἰς τὴν αὐτάρκειάν της χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ἀνάγκην ἐντυπώσεων διὰ νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι ζεῖ καὶ εἶναι μέσα στοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Προσέξτε στοῦ σημεῖον αὐτό. Σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἀνάγκη ἔχει, ἡ αὐτοεπιγνώσις ἑαυτοῦ μας εἰς ὅλα τὰ στάδια της, νὰ εἰσέλθῃ διὰ νὰ ἀντιλήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ἐσωτάτου ἑαυτοῦ θείας Μονάδος. Εἰσερχόμεθα εἰς αὐτὴν τὴν φαινομενικὴν ἐκμηδένισιν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λήψιν ἐντυπώσεων, ἀπὸ κόσμους τῶν ἐντυπώσεων, καὶ ὡς τέτοιους ἐννοῶ τὸν παχυλὸν ὑλικὸν τοὺς Ψυχικοὺς καὶ τοὺς Νοητικοὺς κόσμους, ὡςτόσον πλήρης ὡς καὶ προηγουμένως εὐρίσκομεν τὸν ἑαυτὸν μας μέσα εἰς τὰ σύμπαντα χωρὶς ἡ εἴσοδος μας σὲ μίαν τέτοια φαινομενικὴν ἐκμηδένισιν νὰ μᾶς ζημιώσῃ ἢ νὰ μᾶς μικράνῃ.

Αὐτό καὶ μόνον ὅταν τὸ μελετήσετε σὰς ἀπαλλάττει κάθε φόβου εἰσόδου σας ὡς αὐτοεπιγνώσεως μέσα στοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ὅτι θά χαθῆτε μέσα στὴν ἀπόλυτον ἀνυπαρξίαν, διότι ἀπόλυτος ἀνυπαρξία δὲν ὑπάρχει, ἀπόλυτος ζωὴ ὑπάρχει, ἀπόλυτος αὐτοεπιγνώσις ὑπάρχει, σὲ δύο καταστάσεις.

Ἡ πρώτη, ἡ τέλεια μὲ πλήρη αὐτάρκειαν εἶναι ἐκεῖνη μέσα στὴν ὁποῖαν εὐρίσκεται τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἰς τὴν στατικὴν ΤΟΥ κατάστασιν, σὲ ἐκεῖνην ποῦ θά εἰσέλθωμεν καὶ εἰσερχώμεθα ὡς ζωὴ ἀνευ λήψεως ἐντυπώσεων.

Ὅσοις, ὁ ἄνθρωπος σήμερα αὐτοεπιγνώσις σὲ ὅλα του τὰ στάδια τῆς παρουσίας προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως, Μονίμου προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως ἔστω καὶ ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως, ἐκλαμβάνει τὴν λήψιν ἐντυπώσεων ὡς ἕναν ἀναγκαῖον σημεῖον νὰ αἰσθάνεται ἀσφαλῆς. Κεῖνα λάθος. Διότι ἂν ἡ λήψις ἐντυπώσεων μᾶς ἐδίδοι τὴν αὐτοεπιγνώσιν ἑαυτοῦ μας πῶς ἔχει γίνεῖ μέσα εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ σημερινὸς ἑαυτὸς μας ποῦ ἐκλαμβάνομεν ὡς πλήρη ἕνα πλήρες κέντρον τοῦ δεχέσθαι ἐντυπώσεις ἂν ὀλοκληρὸν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ δὲν εἶναι ἡ ζωὴ, ὁ Νόμος, ὁ Κύριος ἢ Λίττια τῶν ἐντυπώσεων;

Ἀσφαλῶς δὲν εἶναι πρὸς τὸ παρὸν γιὰ σὰς νὰ εἰσχωρήσετε σ' αὐτὲς τὲς ἔννοιες καὶ ιδέες ἀκόμη. Θά φθάσωμεν ὁμοῦς μίαν ἡμέραν στοῦ σημεῖον αὐτὸ ποῦ θά εἰσερχεσθε μὲ πλήρη βούλησιν καὶ ἀσφάλειαν μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ καὶ θά ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι, τὸ νὰ γίνετε φῶς δὲν χάνεσθε διότι ἔχετε γνωρίσει προηγουμένως τί εἶναι τὸ σκότος. Τὸ νὰ αἰσθανθῆτε ὅτι γίνεσθε ἐκεῖνο ποῦ εἴσθε μέσα στοῦ ὅλον, εἰς τὴν θεῖαν Πολλαπλότητα δὲν θά σὰς ζημιώσῃ εἰς τίποτε ἔστω καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ μικρὸν σημεῖον τοῦ ἑαυτοῦ σας αὐτοεπιγνώσεως ποῦ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ Νόμος τῆς Χωριστικότητος μέσα . στὴν θεῖαν Πολλαπλότητα.

Ἀσφαλῶς θά χρειασθῆ μεγάλο θάρρος, γνώσεις, ὄχι νὰ σπᾶσωμεν τὸ σημεῖον τῆς Χωριστικότητος αὐτῆς ποῦ μᾶς δίδει μίαν μορφήν, ἕναν τρόπον αὐτοεπιγνώσεως μέσθον τῶν ἐντυπώσεων ποῦ λαμβάνομεν ἀπὸ κάποιον περιβάλλον, ποῦ ὡςτόσον δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς καὶ ὄχι ἡ ζωὴ. Γιατί ὅπως ἔχω πεῖ καὶ σὲ προηγούμενα μαθήματα ἂν τὸ ὑπέρφως καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ αὐτάρκεια μέσα στοῦ φῶς εἶναι ἡ ζωὴ, ἡ σκιά εἶναι τὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς, ποῦ χαρακτηριστικὸ της εἶναι ἡ ἀνεπάρκεια, τὸ παράπονον, ὁ πόνος ἢ σύγχυσις, ὁ φόβος, ἡ ἄγνοια. Ὅλα αὐτὰ εἶναι φαινόμενα μέσα εἰς τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς καὶ ὄχι μέσα εἰς τὴν ζωὴν. Ποῦ ἐπαναλαμβάνω. Ἡ Ζωὴ εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καὶ ἐκφράσεις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ὡς ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. "Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ", καὶ τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ τῆς Ζωοδότου δυνάμεως.

Καὶ ἡμεῖς; Εὐτυχῆς θά εἶναι αὐτός ποῦ πρῶτον θά Χριστοεναισθανθῆ καὶ ἀργότερα θά ἐνοαισθανθῆ καὶ θά μπορῆ νὰ λέγῃ, "Ἐγὼ καὶ ὁ ΠΑΤΗΡ ἕν ἐσμέν". Ὅμως

ἂν εἴμεθα ἓνα, ποιητικῶς, εἴμεθα μὲν προέκτασις τῆς Θεᾶς Πολλαπλότητος. Προσέ-
ξετε εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Μπορεῖ νὰ ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν
Θεῖαν Μακαριότητα, Θεῖαν Δυτάρκειαν καὶ ἄλλες θαυμάσιες καταστάσεις, ὅμως ὄχι
καὶ εἰς τὴν Θεῖαν ΚΥΡΙΟΤΗΤΑ. Προσέξετε τὸ σημεῖον αὐτό, τουλάχιστον ἐφ' ὅσον
προεκτείνόμεθα μέσα εἰς τὰ σύμπαντα.

Τί θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἀπολύτως Θεῖα Μονάς, ἀπηλλαγμένη τῶν ἐντυπώ-
σεων καὶ γιατί; Ἄφου στήν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀσώτου ἔχει ἐνδυσθῆ ἀπὸ
τόν ΠΑΤΕΡΑ. Του τὸν χιτῶνα, ἀλλὰ πῆρεν καὶ τὸ δακτύλιον τῆς ἐννοίας τῆς αἰωνιό-
τητος.

Πέραν τῶν καταστάσεων αὐτῶν ἄς μὴν ἀσχοληθῶμεν.

Τὰ σημεῖα τῆς αὐτοεπίγνωσεως θὰ τὰ γνωρίσωμεν, θὰ τὰ μελετήσωμεν, θὰ
τὰ αἰσθανθῶμεν, θὰ τὰ κυβερνήσωμεν, θὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν σὺν φωτεινῶν σκαλοπά-
τια γιὰ νὰ ἀνέλθωμεν, στερεώματα ὅμως ὡς τόσον σκαλοπάτια καὶ γιὰ καθόδον. Προσέ-
ξετε σὶ τὸ σημεῖον αὐτό.

Τὸ νὰ ἀνέρχομαι δὲν μοῦ ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα μὲ πλήρη συνείδησιν καὶ
ἀσφάλειαν νὰ κατέρχομαι, κύριος πλέον καὶ γνώστης τῶν πάντων.

Μὴν φαντασθῆτε ὅτι, τὸ νὰ ἀνέλθῃ ὡς αὐτοεπίγνωσις ὁ ἑαυτὸς μας προσω-
πικότης καὶ Μόνιμος προσωπικότης ἢ καὶ ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις τοῦ ἀφαιρεῖται τὸ δι-
καίωμα τῆς καθόδου.

Ὅχι. Τοῦ δίδεται πλήρης πλέον ἐξουσία καὶ δύναμις.

Καὶ ὁ ΙΗΣΟΥΣ προσωπικότης, ὅταν εἶχεν ἀνέλθῃ μὲ τὸν ἐσῶτερον ἑαυτὸν
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ καὶ κατήλθεν, ἡ πρώτη φράσις ποῦ εἶπεν ἦτο. "Ἐδόθη μοι πᾶσα
ἐξουσία ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς". Προσέξετε τὸ σημεῖον αὐτό.

"Ῥστε, ἀνέρχεσαι, γίνεσαι Κύριος καὶ κατερχόμενος κατὰ βούλησιν εἶσαι
ὁ Κύριος, ὄχι ὁ πρῶην δεῖλος, μεθυμένος μὲ τὴν ὕλην, παραπονούμενος διαρκῶς,
σκλάβος τῆς ὕλης.

"Ὅτι κερδίζει ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας εἶναι πραγματικὸ κέρδος ποῦ
τίποτε καὶ κανεὶς δὲν τοῦ τὸ ἀφαιρεῖ διδοὶ δὲν τοῦ δίδεται ἀπὸ ἄνθρωπο ἀλλὰ Θεῖα
Χάριτι ἀπὸ τὸν ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ καὶ εἶναι τὸ δικαίωμα του, εἶναι τὸ ὅτι τοῦ ἀνήκει μέ-
σα στήν Θεῖαν κληρονομίαν.

Θὰ ἐπανέλθωμεν.

"Ἐτῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ἐρώτησις: Διδάσκαλε, εἶπατε, θὰ ἀνέλθωμεν, θὰ γίνωμεν κύριοι, ἀλλὰ εἶναι στε-
ρεὰ τὰ σκαλοπάτια καὶ καθόδου νὰ κατέλθωμεν. Νὰ κατέλθωμεν; Μὰς τὸ ἐξηγᾶτε αὐ-
τὸ περισσότερον; Καὶ ποῖαι εἶναι αἱ δυνάμεις ποῦ μᾶς δίδονται εἰς τὴν γῆν, -
- τέες δυνάμεις ποῦ θὰ μᾶς δοθοῦν εἰς τὸν οὐρανόν τέες γνωρίζομεν λίγο ἢ πολὺ, ἀλ-
λά, στήν καθόδον θὰ ἤθελα νὰ μάθω;

Καὶ ἀκριβῶς ἂν ἔχωμεν ὠρισμένους δυνάμεις ποῦ δὲν εἶχαμεν πρὸ τῆς ἀ-
νόδου αὐτέες οἱ δυνάμεις θὰ μᾶς εἶναι ἀσφαλῶς ἢ ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔχομεν εἰσέλθῃ
σ' ἓναν ὄνειρον ὅσον θαυμάσιον καὶ νὰ εἶναι ἀλλὰ μῆκαμεν στήν πραγματικότητα τὴν
φωτεινὴν, ἔχομεν ἐπιστρέφει μὲ τὸ κέρδος τῆς ἀνόδου αὐτῆς.

Μπορεῖτε Διδάσκαλε νὰ μᾶς περιγράψετε ἂν ἐπιτρέπεται αὐτέες τέες δυνά-
μεις τοῦ Κυρίου ποῦ θὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια αὐτὰ ἰσχυρῶς πλέον ποῦ ἔκτισεν
τὰ φωτεινὰ εἰς τὴν γῆν;

Ἀπάντησις: Ἀσφαλῶς. Ποῖα ἐξουσία εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ θετικῆ ἀπὸ τοῦ νὰ γί-
νῃ ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας, Κύριος τῆς ὕλης. Κατερχόμενος Κύριος, πλέον, ἐκτός
τοῦ ὅτι θὰ αἰσθάνεται Κύριος, θὰ ἔχη πλήρη ἀνάμνησιν τοῦ τί ἔχει ἐμπειρικῶς

γνωρίσει, ή ύλη πλέον είναι στην διδασίαν του. Τά φαινόμενα πραγματικής υλοποίησης και άφυλοποίησης τα όποια άποκτιή ο έρευνητής της άληθείας και στην όρθήν των εφαρμογήν εις την Ψυχοθεραπείαν και πνευματοθεραπείαν, νά χειρίζεται τόν δημιουργικόν αίθερα του κατωτάτου κόσμου κατά βούλησιν, νά δημιουργή κύτταρα, άποκομμένους τένοντας, πιδ κοντί όστιά και νά διδῆ την ύγείαν του τό ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ διδίδει στον άνθρωπον και έκείνος πλέον - δέν πιστεύω νά άμφιβάλλετε γι' αύτες τέσ ικανότητες, άμφιβάλλετε; "Όχι Διδάσκαλε.

ή "Ερωτώ έγώ έσῆς τόρα, είναι αρκετή απόδειξις ή δέν είναι ή υλοποίησης και άφυλοποίησης; και αυτή είναι μία απόδειξις. Ακολουθούν και άλλες.

"Όμως για τό δικό σας γήϊνον μυάλδ, ίσως αυτή νά είναι και ή πλέον πιστική απόδειξις. Ασφαλώς τό ότι, οί κοινοί άνθρωποι θά μπορούσαν νά όνομέσουν θαύματα, γι' ός δέν θά είναι τίποτε άλλο παρ' άπλή έκφρασις βουλήσεως, ώστόσον για τόν έρευνητήν της άληθείας, έδω έχω νά δώσω μίαν συμβουλήν.

Νά μήν επιδιώξη νά γνωρίση τέσ ικανότητέσ του αύτες προτου αισθανθῆ τουλάχιστον ώσ Μόνιμη προσωπικότησ αυτοεπίγνωσις και σιγήση την παροῦσαν προσωπικότητέν του αυτοεπίγνωσίν της μέ τόν φοβερόν Μινώταυρον του Έγωϊσμοῦ και της επιδειξεως, γιατί αί θεΐαι Δυνάμεις δέν είναι δια νά καταπλήξουν άνοήτους αλλά, για νά έξυπηρετήσουν τό θεΐον Σχέδιον. "Έγινα άντιληπτός;

Πλήρως Διδάσκαλε. Σ' εύχαριστώ πολύ.

"Έχετε νά υποβάλετε καμμιά άλλην έρώτησιν. Πίρνει ότι έχετε έρωτήσεις, νά τολμήσετε νά τέσ υποβάλετε λέγει ο Διδάσκαλος ή μήπως θελετε νά άπαντήση χωρίς νά τέσ έκφράσετε τέσ έρωτήσεις έσεΐς.

Εΐς εκ τών αδελφών που είναι παρών λέγει, αν όχι ένσυνειδήτως, ύποσυνειδήτως έχει την έξῆς έρώτησιν.

— Ποια ή διαφορά αυτοεπίγνώσεως έντός μορφῆς ή έκτός της μορφῆς και ποια ή έκφρασις της δυνάμεως μέσα εις την μορφήν ή δυνάμεως έκτός ζωσῆς μορφῆς; "Η μήπως κάμνω λάθος, δέν πῆρα καλώς την άπορίαν σας αυτήν;

Θά την άπαντήσω σ' έναν επόμενον μάθημα, όταν μελετήσωμεν καλώς τί είναι ή μορφή, πῶς ή μορφή, οιαδήποτε μορφή κτίζεται υπό την 'Ιδέαν έννοιαν δια νά έξυπηρετήση κάποιον σκοπόν μέσα σ'εθ θεΐον Σχέδιον, και τί είναι άπαραίτητον ή ζωή νά συνταποκομίση μαζί της ως ένέργεια δύναμιν μέ πλήρη άρμονίαν μέ τούς νόμους Λίτιας και ^{στο μέλλον} άποτελέσματος; Θά τί άνυπτύξωμεν αυτά μέ την παραμικροτέραν λεπτομέρειαν/γιατί είναι τά επόμενα μαθήματα που πρέπει νά γνωρίσετε καλώς.

"Έχω νά ειπω τό έξῆς, όσοι εκ τών παρευρισκομένων του έσω κύκλου όχι του έσωτάτου, - άπό τόν έσώτατον κύκλον ζητώ πλήρη παρακολούθησιν είναι καιρός - - αισθάνονται του έσω κύκλου ότι τούς κουράζουν αυτά τά μαθήματα και δέν είναι δι' αυτούς πρός τό παρόν, ες μή βασανίζουσ τόν έαυτόν τους μέ διελλογισμόν επί του θέματος αυτού, αλλά ως άκροαται μόνον νά τά παίρνουν μέχρις ότου ώριμάσουν.

Γιατί πιστέφετέ με ότι, διελλογισμός σέ κάτι που ένας είναι άνέτοιμος άκόμα νά τόν δεχθῆ είναι πολύ κουραστικός. Σεΐς οί ίδιοι θά σκεφθῆτε και θά άποφασίσετε.

"Στῶμεν καλώς έν Κυρίω πάντοτε".